

Släpande sig fram mot en palestinsk förintelse

av Richard Falk 29 juni 2007 "Slouching toward a Palestinian Holocaust"

...Är det verkligen ett tecken på ansvarslös överdrift att koppla samman behandlingen av palestinerna med nazisternas kriminella kollektiva grymhet? Jag tror inte det.

Den närmaste utvecklingen i Gaza är särskilt oroande då den så klart visar på en medveten vilja från israelernas sida och dess allierade att utsätta hela det palestinska samhället för livsfarliga umbäranden av yttersta grymhet.

Att det uppfattas som början på förintelsen visar på desperata rop på hjälp riktade till det Internationella Samfundet och den allmänna opinionen om att snabbbehandla frågan och med detta förhindra att denna tendens till folkmord inte behöver kulminera i en kollektiv tragedi.

Om någonsin sinnebilderna för FNs "ansvar att beskydda" är tillämpliga, så borde vi agera nu för att skydda Gazas befolkning och förhindra ytterligare lidanden med det förslag som nyligen antagits av FNs Säkerhetsråd som grund för 'Humanitär Intervention'.

Men det vore orealistiskt att tro att FN skulle göra något åt denna kris med tanke på USAs stöd till Israel och den utsträckning i vilken EU deltagit i de oacceptabla försök som nyligen gjorts för att krossa Hamas som en palestinsk politisk kraft.

Redan 1994 fanns starka och långt framskridna tecken på att ett folkmord höll på att inträffa i Rwanda, men ändå gjorde man ingenting för att stoppa detta. På samma sätt har framkommit upprepade anklagelser under de senaste åren om folkmord i Darfur och knappast något enda internationellt finger restes under de åren, antingen för att skydda eller lösa konflikten på ett sätt som kan dela makt och resurser mellan de inblandade etniska grupperna.

... Men Gaza är moraliskt sett ännu värre, även om det inte inträffat massdöd, än de upprepade anklagelser för folkmord som rests i förhållande till Rwanda. Men det är vida värre i Gaza så tillvida att det Internationella samfundet just bara ser på medan dessa gräsligheter pågår. Som idag, då några av dess mest inflytelserika medlemmar aktivt uppmuntrar och stöder Israel i dess förhållande till Gaza.

Inte bara USA utan även EU tillhör de skyldiga och även grannarna Jordanien och Egypten, som uppenbarligen motiverats i sin oro av att Hamas på något sätt skulle höra samman med deras egna interna problem och det Muslimska brödrskapet större styrka inom deras gränser.

Då hjälper det att påminna om hur demokratierna i Europa visat Hitler sin vördnad under de olympiska spelen 1936 och därefter avvisade tiotusentals judiska flyktingar som flytt från NaziTyskland.. Jag säger inte att denna jämförelse skall betraktas bokstavligt, men vill ändå betona förekomsten av ett kriminellt mönster förknippat med Israels politik i Gaza. Ett mönster som i realiteten understöts av under 1900-talet ledande europeiska demokratier.

För att visa sanningshalten i dessa påståenden är det nödvändigt att förstå bakgrunden till den nuvarande situationen. I över två decennium ända från 1967 har Gaza ockuperats av Israel på ett sätt som förvandlat denna tätbefolkade yta till en gryta av daglig pina och lidanden för

hela befolkningen, där mer än hälften av människorna i Gazas har levt i miserabla flyktingläger och blivit än mer beroende av humanitär hjälp för sina dagliga behov. Under Sharons ledning och fanfarer 2005 var det meningen att Israel skulle ha avslutat sin militära ockupation och upplöst bosättningarna. Men processen 2005 blev till stor del en skam, eftersom Israel behöll en full kontroll över gränser, luftrum, kustområden och även över Gaza.

De var engagerade i våldsamma intrång och skickade över missiler till Gaza i syfte att själv döda och våldföra sig på den humanitära rätten. **Man lyckades också döda mer än 300 av Gazas civila efter sitt förmodade tillbakadragande.** Lika oacceptabel som denna tidigare del av historien var den dramatiska vändning som skedde till det sämre i Gaza i och med att Hamas blev kvar efter januarivalet 2006.

Det är en bitter ironi att Hamas särskilt uppmuntrats av Washington att delta i 2006 års val, för att visa att man höll fast vid den politiska processen (som alternativ till våld) och med det straffades hårt för sin fräckhet att vinna. Valet övervakades internationellt under den förre presidenten Jimmy Carters ledning, och beskrevs som fullständigt rättvist.

Carter har nyligen dömt ut den israelisk-amerikanska vägran att acceptera det demokratiska utfallet av valet, som i sig kriminellt. Detta är också djupt misskrediterande för Bushregeringens sätt att stärka demokratin i området under de mörka skuggorna av sitt misslyckande i Irak.

Efter att ha vunnit det palestinska valet, stämplades Hamas som en terroristorganisation, som inte avsåg sig användning av våld mot Israel och vägrat erkänna den judiska staten som en legitim statsbildning. I realiteten är Hamas framträdande och verksamhet helt annorlunda.

Utifrån sin egen politiska utgångspunkt var Hamas beredd att arbeta tillsammans med andra palestinska grupper, särskilt med Fatah och Mahmoud Abbas, för att införa en enhetsregering.

Dessutom visade Hamas en vilja att gå Israel tillmötes och med det erkänna Israels rätt att existera. Om Israel i sin tur accepterade att dra sig tillbaka till 1967 års gränser och därmed enhälligt implementera FNs säkerhetsråds resolutioner 242 och 338.

Vad mer dramatiskt är, att Hamas föreslog en tioårig vapenvila med Israel och gick så långt som till att införa en ensidig vapenvila, vilken varade i arton månader och fr.a avbröts för att dras in i rätt patetiska strider som svar på Israels våldsamma provokationer inne i Gaza.

Efraim Halevi, den förre chefen för Israel's Mossad skall ha sagt: 'Vad Israel behöver från Hamas är ett slut på våldet, inte ett diplomatiskt erkännande'. Och detta är precis vad Hamas har erbjudit och Israel avböjt. De vapen som då främst stod tillgängliga för Hamas och andra palestinska terroristelement var Qassamraketer, resulterande i högst tolv dödsfall på sex år..

Alltmedan varenda civilperson som mist livet måste ses som en oacceptabel tragedi, så skiljer förhållandet mellan antalet döda och sårade hos de båda sidorna i så hög grad att man måste ifrågasätta denna logik, som grundar sig på att ständigt sätta in överdrivna styrkor och en kollektiv bestraffning gentemot hela den belägrade befolkningen i Gaza, som helt korrekt betraktas som världens största fängelse.

Istället för att pröva diplomatins väg och respektera det demokratiska valresultatet använde sig Israel och USA av påtryckningar för att vända valutgången genom att organisera många olika internationella påtryckningar för att få Hamas att misslyckas i sina försök att styra Gaza. Detta agerande togs återigen upp genom de besegrade Fatahelementens ovilja gentemot Hamas' försök att bilda en regering som kunde representera alla palestinier.

Den huvudsakliga anti-Hamastaktiken byggde på stödet till Abbas som enda legitim ledare för det palestinska folket och införandet av en ekonomisk bojkott mot palestinerna i allmänhet, leverans av vapen till Fatah-milisen och att engagera grannländerna i dessa ansträngningar, särskilt Egypten och Jordanien.

Förenta Staternas regering utnämnde en särskild envoyé, Lt.Gen. Keith Dayton, att arbeta tillsammans med Abbas styrkor för att hjälpa till att kanalisera \$40 miljoner för att bygga upp presidentgardet alltså Fatahs styrkor knutna till Abbas.

Detta var ett särskilt skamligt drag. Fatahs milis, särskilt de i Gaza, har länge varit ökänt för att vara djupt korrumperat och ofta använt sina vapen för att terrorisera motståndarna och skrämna befolkningen på en mängd otrevliga sätt..

Det var särskilt detta mönster av Fatahs övergrepp som bidrog till Hamas seger i 2006 års val, samtidigt som befolkningen kände att Fatah som politisk aktör inte hade förmåga att hjälpa det palestinska folket, medan Hamas däremot stått för motstånd och kamp för att upprätthålla alla samhällsfunktioner, något som väckt stor beundran.

Den senaste fasen av denna yttre-inre dynamik var att driva fram en civil rörelse i Gaza vilket resulterat i Hamas styrkors totala maktövertagande. Ironin i sammanhanget var att USAs och Israels drag kom att få en rakt motsatt effekt än den avsedda.

Deras vägran att erkänna valresultatet har idag efter 18 månader stärkt Hamas i det palestinska området, och satt det till att kontrollera Gaza. Resultatet påminner om ett liknande utfall från 2006 års Libanonkrig, vilket genomfördes av Israel och USA tillsammans i ett strategiskt partnerskap för att krossa Hizbolla. Istället gav det till resultat att Hizbolla blev en starkare och mer respekterad kraft i Libanon och i hela regionen.

Israel och USA tycks vara fångna i sin egen misslyckade logik, oförmögna att lära av sina misstag. De tar varje motgång som tecken på att de måste intensifiera sina åtgärder istället för att ändra kurs. De har trots misslyckandena berott på att de gjort alltför lite av de rätta sakerna, istället för att som fallet är, att de gjort fel saker.

Istället för att dra nytta av Hamas' förnyade uppmaning till bildandet av en enhetsregering, att Hamas förklarar att de inte är emot själva Fatah i sig, utan att "vi kämpat mot en liten klick inom Fatah" (Abu Ubaya, Hamas' militära kommando), så verkar Israel vara bestämdare än någonsin tidigare att provocera fram ett inbördeskrig i Palestina.

Israel vill få de palestinska invånarna att betala med sina liv och välbefinnande ända tills dess deras vilja krossas och utvecklingen för Gaza och Västbanken en gång för alla separeras. Israels försåtliga nya vändning i sin ockupationspolitik är följande:

Att trycka på Abbas för att hålla fast vid sin kompromisslösa linje gentemot Hamas i ljuset av **att upprätta en olaglig "krisregering"**, som ersätter den valda ledningen. "Krisregeringens"

premiärminister, Salam Fayyad, valdes ut för att ersätta Hamas' ledare Ismail Haniya som chef för den palestinska myndigheten. Det är betecknande att när Fayyad's parti ställde upp i 2006 års val, fick deras kandidater bara 2% av rösterna.

Israel rapporteras också vara beredd **att lätta upp några av de restriktioner som finns** för rörelsefriheten på ett sådant sätt att det övertygar palestinerna om att de skall kunna få en bättre framtid om Hamas avvisar och de istället satsar på Abbas.

Han är idag den mest diskrediterade politiska figuren, vilken i grunden sålt ut den palestinska saken för fördelen av att få stöd från Israel och USA, och med det hålla sig kvar i den palestinska maktkampen.

För att uppnå dessa mål är det möjligt om än osannolikt, att Israel kan komma att släppa Marwan Barghouti ur fängelset, ende tillförlitliga Fatah-ledaren, förutsatt att Barghouti själv är villig att acceptera Sharon/Olmerts förhållningssätt till upprättandet av en palestinsk stat.

Detta sista steg är ytterst tveksamt, eftersom Marwan Barghouti långt ifrån är samma man som Abbas och högst osannolikt skulle erkänna något annat än ett fullständigt israeliskt tillbakadragande till 1967 års gränser inklusive en upplösning av de israeliska bosättningarna på Västbanken och i Östra Jerusalem. Denna sista vändning av politiken bör för att bli begriplig sättas in i ett vidare sammanhang.

Det gäller Israels vägran att alltsedan 1967 nå en skälig kompromiss med det palestinska folket. Det finns idag en spridd uppfattning om **att en sådan lösning kommer att vara beroende av Israels tillbakadragande, upprättandet av en palestinsk stat med full suveränitet över Västbanken och Gaza med Östra Jerusalem som huvudstad och med en sådan extern finansiering som förmår ge palestinerna hopp om ekonomisk överlevnad.**

Sanningen är att det inte existerar något sådant israeliskt ledarskap med visionen eller viljan att backa upp förhandlingar för att nå denna lösning. Alltså fortsätter den våldsamma kampen på båda sidor. Israels svar på denna utmaning baseras på isolering av Gaza och kantonisering av Västbanken, för att därmed lämna bosätternas byggnader intakta och göra hela Jerusalem till Israels huvudstad.

I årtal har detta sidsteppande av diplomatins medel dominerat Israels uppförande, också under den Osloprocess som 1993 startade med det berömda handslaget mellan Yitzhak Rabin och Yassir Arafat på Vita Husets gräsmatta. När vi idag talar om fred har antalet israeliska bosättare fördubblats och väldiga summor investerats i till Israel direktkopplade bosättningar.

Dessa bosättningar liksom de palestinska förflyttningarna från Östra Jerusalem har då fortsatt med jämna steg. Typiskt är också att Arafat totalt diskrediterats som palestinsk ledare kapabel att förhandla med Israel. Han betraktades som farlig just för att han varit villig att acceptera en rimlig kompromiss.

Israel betecknade intressant nog ända tills idag Abbas som alltför vek med en bristande auktoritet för att agera å det palestinska folkets vägnar. Ända tills nu, då han utnyttjats i deras ansträngning att vända Hamas valseger, som ännu en ursäkt för att fullfölja sin egen kurs.

Dessa överväganden gör samtidigt det högst osannolikt att Barghouti frisläpps ur fängelset, såvida inte en dramatisk förändring inträffar i Israels inställning. Men där har man istället för

att arbeta för någon slags politisk lösning utvecklat en illegal säkerhetsbarriär, alltså en mur på palestinskt territorium, utvidgat sina bosättningar, gjort livet omöjligt för de 1,4 miljoner människor som lever hopträngda i Gaza och låtsas samtidigt att dessa illegala 'grundfakta' kan leda till fred och säkerhet.

Den 25 juni 2007 möttes ledare från Israel, Egypten, Jordanien och den palestinska myndigheten i Sharm El Sheik vid Röda Havet för att fortsätta med sin anti-Hamasdiplomati. **Israel föreslog då att 250 palestinska fångar frigges ur fångenskapen (av dagens minst 9 000) och att överlämnande sker av palestinska skatteintäkter till Abbas på avbetalningsbasis, förutsatt att ingen av fonderna används i Gaza, där en humanitär katastrof nu är i antågande..**

Ledarna gick med på att krossa Hamas och införa den Fatahledda palestinska myndigheten till en motvillig palestinsk befolkning. Minns då att Hamas vann i 2006 års val, inte bara i Gaza utan också på Västbanken.

Att då förneka palestinierna deras rätt till självbestämmande betyder praktiskt taget säkert att detta slår tillbaka på samma sätt som inträffat vid liknande försök och framkallat en radikaliserad version av det som man velat motarbeta. Som några kommentatorer uttryckt sig: att göra sig av med Hamas betyder att införa al Qaeda.

För närvarande drar Israel åt sin ekonomiska bojkott, vilken fört befolkningen i Gaza till randen av kollektiv svält. Det är en politik som har utvecklats under fyra årtionden och tvingats på befolkningen för att den skall leva under inhumana förhållanden och oupphörligen och systematiskt bli måltavla för en mängd allvarliga former av kollektiv bestraffning.

Hela Gazas befolkning behandlas idag som en fiende till Israel. Inte mycket verkar heller ske i Tel Aviv för ett erkännande av den brist på skuld som existerar hos Gazas sedan länge utsatta civilsamhälle. Att inte välkomna Hamas närmande under dessa omständigheter kan ses som ett rent folk mord och med det riskera förstöra det palestinska samhället som en integrerad del av en etnisk helhet.

Det är i detta perspektiv man måste utfärda en varning om att denna begynnande palestinska förintelse borde ge världen en påminnelse om sin berömda förpliktelse efter Naziväldet, 'aldrig mer'.

övers Ingrid Ternert